

Un oaspe

Zorica Latcu

Strainul, care-aseara a poposit la noi,
L-am ospatat cu paine, cu vin si cu masline.
I-am asternut in graba un pat de frunze moi,
N-am intrebat nici cine-i si nici de unde vine.

Facuse cale lunga, strainul, pana-n sat.
Cu poala hainei mele i-am sters de praf piciorul.
Ulei de levantica pe plete i-am turnat,
Cu vin batran si dulce umplutu-i-am ulciorul.

Era frumos, cu barba ca floarea de alun,
Cu ochii plini de vraja tariilor albastre.
Eu mi-am adus aminte de veacul cel strabun;
Oare vreun zeu sa sada pe prispa casei noastre?

El mi-a vorbit, dar nu stiu, surioara, ce mi-a spus.
Ca rodia de dulce-i pe buza lui cuvantul,
Ca murmurul de ape, ca freamatul de sus
Din pomi cu floarea alba, cand ii adie vantul.

Spunea despre iubirea cea fara de pacat,
De-o patima, curata ca flacara de soare,
Despre o jertfa sfanta pe-altarul nepatat,
Spunea despre durerea de-a pururi roditoare.

Si mi-a patruns in suflet si chipul lui cel drag,
Si vraja nesfarsita din vorba lui domoala;
In linistea de seara torceam fuioru-n prag.
Si lacrimi mari cazura din ochii mei in poala.

Strainul, care-aseara a poposit la noi,
Mi-a tulburat odihna cu sete negraita.
Am stat o noapte-ntreaga amandoi.
Dar el nu-ntinse mana spre floarea daruita.

Cu dragoste de frate mi-a multumit, in zori,
Cand a plecat + strainul + pe drumul ud de roua.
Si mi-au ramas in urma, ca mirosul de flori,
Cuvintele lui strainii si blande: +Pace voua+.

L-am urmarit in zare, cu gene arse-n plans,
Privind lumina alba cum ii juca in plete
Si asternutu-i moale cu dor in pumni l-am strans,

POEZII ONLINE

Lasand mireasma calda de frunze sa ma-mbete.